

kan vi tage en diskussion om det og måske spørge: Kan vi allerede f.eks. i oktober måned tage en OSCE-debat, i stedet for at vi har den nu her retrospektivt? Kan vi få en fremadrettet debat om, hvad det finske formandskab vil lægge vægt på, og hvad det danske medlemskab og den danske minister vil lægge vægt på?

Kl. 13.55

I hvert fald må vi konstatere, at når vi har det nu, er det en tilbageskuende redegørelse. Jeg synes, det er o.k., at vi får en redegørelse for året, der gik, men jeg synes måske ikke, at det som parlamentariker er så tilfredsstillende bare at stå og forholde sig til det bagudvendte, men snarere, at man forholdt sig til det fremadrettede.

Det siger jeg også, fordi jeg nu kommer til mit andet hovedpunkt, nemlig den parlamentariske forsamling. Jeg synes, det er vigtigt og godt, at også ministeren lægger vægt på det samspil, der er mellem ministrene og det parlamentariske arbejde. Men netop ved, at det blev fremadskuen- de arbejde, kunne man måske også få mere substans fra dansk side eller fra andres side på møderne, hvis det havde karakter af noget mere fremadrettet i samspil med ministrene.

Hvis man kigger på de generelle vintermøder – dem har jeg haft lejlighed til at deltage i – må man altså sige, at der er mange resolutioner, også på sommermøderne, altså på årsmøderne, men der laves jo mange resolutioner andre steder. Nu har jeg, som de fleste her ved, været med i Europa-Parlamentet, og der startede man med alle mulige resolutioner. Man spurgte sig selv, hvad det kunne føre til. Nu er det europæiske samarbejde blevet meget forpligtende, men jeg synes, at man starter lidt på at lave den samme type resolutioner i OSCE. Det er ikke dårlige resolutioner, men man kan bare spørge sig selv, hvad der kommer ud af dem.

Med det vil jeg sige, at jeg tror, at vi skal prøve at tage de der resolutioner lidt mere alvorligt. Det kan også være, at det er os, der deltager i det, der skal tage de resolutioner lidt mere alvorligt. Men jeg synes ikke, at det er så tilfredsstillende, at man bare sidder der og vedtager dem. Under alle omstændigheder er der indimellem lidt langt mellem snapsene på de møder, og det tror jeg alle, der deltager i dem, kan skrive under på. Vi sidder der pligtskyldigst alligevel, men indimellem er det altså ikke alt for interessant for slet ikke at tale om morsomt, men det ville måske også være for meget forlangt.

Så skal jeg komme til rapportørens særlige indsats, og jeg vil gerne bruge det – det er ikke

ment som en kritik af rapportøren – som en illustration af spørgsmålet om, hvorvidt det er de rigtige emner, vi tager op. Rapportøren tager energisikkerheden og Hviderusland op for at gøre det kort. Der er jo ingen tvivl om, at energisikkerheden er et vigtigt emne, men man må også sige, at energiforsyning, energisikkerhed og alt det diskuterer vildt i EU, og der bruges meget tid på det mange forskellige steder i EU, og nu tager vi altså også fat i den her parlamentariske forsamling i OSCE.

Man kan sige, at ja, det skal vi tage op, for det er det eneste sted, hvor de lande, der ikke er med i EU, har en mulighed for at ytre sig og gå ind i en dialog. Der ved jeg så ikke, om vi er fokuserede nok. Hvis argumentet er, at alle de lande ser det her som en chance for at komme ind, er det jo et udmærket argument. Men så synes jeg, det kan føre til, at vi spørger os selv: Vi har så mange mødesteder, os, der kommer fra Danmark og en række af de vestlige lande og fra EU som helhed, nu med 27 lande, og tager vi så de rigtige emner op i den her sammenhæng, og lader vi os for lidt diktere af, hvad de andre lande vil? Nu ser jeg væk fra kerneområderne, det skal jeg lige vende tilbage til. Har vi en dagsorden, der er tilstrækkelig fokuseret? Og kunne vi på en eller anden måde få en debat om det? Det synes jeg ville være tilfredsstillende, og det kunne man måske gøre, hvis man havde en lidt mere fremadrettet debat.

Så skal jeg komme til det sidste punkt, kernepunkterne. Det fremgår jo også af ministerens resumé, at det stadig er nogle meget vigtige kernepunkter at vejlede de nye demokratier i forfatning, politi, dommere og alt det der. Der er ingen som helst tvivl om, at det er utroligt vigtigt. Man kan så spørge sig selv, om den eneste ramme er OSCE-rammen.

Det, jeg egentlig kun vil sige med det her, er, at jeg synes, at vi skal prøve at snitte det til, så vi ikke har en fornemelse af, at vi render rundt og gør det samme i mange forskellige forsamlinger. Der er jo mange. Nu har jeg også lige haft lejlighed til at deltage i det der Middelhavsamarbejde, som det hedder; det er EU og Middelhavslandene, og der er det lidt af det samme.

Jeg er meget optaget af kvindespørgsmål, men jeg må også sige, at der jo er en vis tendens til, at det er de samme resolutioner, der vedtages i de forskellige fora, og det er måske der, vi kunne sætte lidt mere ind, end vi gør i dag.

Til sidst vil jeg sige – der er jeg helt enig med den socialdemokratiske ordfører, og jeg ved og-